

Arrest

nr. 347 841 van 4 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 5 januari 2026 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ARIËN, die loco advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 juli 2025 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als descendent van zijn moeder, die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 5 januari 2026 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die per aangetekend schrijven van 5 januari 2026 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.07.2025 werd ingediend door:

Naam: H. (...)
Voornaam: O. (...)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...).1962
Geboorteplaats: B. B. (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: xxx
Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkene deed een aanvraag in functie van zijn Belgische moeder L. R'K. (...) (RR xxx) in toepassing van art. 40ter, §2.

Daarin is het volgende opgenomen:

'De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.'

Ter staving van de aanvraag van betrokkene werden behoudens een geldig paspoort en de bewijzen van verwantschap de volgende bewijsdocumenten voorgelegd:

- overzicht van bedragen die zij ontvangen heeft van de FOD pensioenen op naam van de referent

Op basis van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat de bestaansmiddelenvoorwaarde in hoofde van de Belg is voldaan. De Belg ontvangt kennelijk een bedrag van de pensioendienst, echter er werd geen brief of document voorgelegd waaruit de samenstelling van dat pensioen kan blijken. Er kan bijgevolg niet worden uitgesloten dat het geheel of gedeeltelijk bestaat uit Inkomensgarantie voor Ouderen (IGO). De dienst heeft dus onvoldoende zicht op het inkomen van de referentiepersoon om uit te maken of hij over stabiele, regelmatig en voldoende bestaansmiddelen beschikt overeenkomstig art. 40ter van de wet. Immers, IGO kan niet mee in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. De IGO is een vorm van financiële hulp die wordt toegekend aan ouderen die niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken om hen het minimuminkomen te waarborgen. Het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat de met artikel 3, 2°, van de wet van 27 januari 2017 "tot wijziging van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen" opgelegde verblijfsvoorwaarde voor het verkrijgen van de IGO een aanzienlijke vermindering vormde van het niveau van "bescherming inzake maatschappelijke dienstverlening". Het Grondwettelijk Hof heeft bovendien uitdrukkelijk gewezen op "het niet-contributieve karakter van het stelsel van de IGO, dat uitsluitend met belastinggeld wordt gefinancierd" (GwH 23 januari 2019, nr. 2019/006, overwegingen B.2.2, B.8 en B.9.6). De IGO is derhalve te kwalificeren als een vorm van maatschappelijke dienstverlening. Dergelijke dienstverlening, die, zoals supra vastgesteld, een systeem van aanvullende bijstand vormt, geldt als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. Het aldus verworven inkomen vermag derhalve niet in rekening worden gebracht als een bestaansmiddel en dit op grond van artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet (arrest 249.459 dd. 12 januari 2021 van de RvS; arrest 249.263 dd. 16 dec 2020; arrest 249.264 dd. 16 dec 2020 van de RvS).

Wat betreft de behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, deze is hier overbodig. Immers er is niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Er is enkel vastgesteld dat het niet duidelijk is wat de samenstelling is van het pensioen waar de referent over beschikt en het daarom niet in aanmerking kan worden genomen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 40ter en 42, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In de uiteenzetting van het middel maakt verzoeker ook gewag van een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"- Theoretische beschouwing

7.-

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dienen te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen, in casu de weigeringsbeslissing bijlage 20) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

8.-

Volgens de rechtsgeleerde VAN MENSEL moet de draagkracht van de beslissing slaan op vier factoren, m.n. de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden bevatten), de juridische aanvaardbaarheid (de juiste wettelijke interpretatie), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten), de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerd beleid).

- Concrete toepassing

9.-

De bestreden beslissing schendt op fundamentele wijze de formele én materiële motiveringsplicht zoals verankerd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Deze verplichting houdt niet enkel in dat de administratie haar beslissing formeel moet toelichten, maar ook dat zij deze beslissing moet baseren op een nauwkeurige, volledige en concrete analyse van de relevante feiten, waarbij de vastgestelde feiten op coherente en juridisch verantwoorde wijze worden verbonden aan de toepasselijke wettelijke bepalingen. De motivering moet de betrokkene bovendien in staat stellen om te begrijpen waarom zijn aanvraag wordt geweigerd en moet de rechter toelaten een daadwerkelijke wettigheidstoets uit te oefenen.

10.-

In casu berust de weigering uitsluitend op de stelling dat “niet kan worden uitgesloten” dat het pensioen van de Belgische referentiepersoon geheel of gedeeltelijk bestaat uit een inkomensgarantie voor ouderen (IGO). Deze formulering is veelzeggend en ondermijnt op zichzelf reeds de draagkracht van de beslissing.

Door expliciet te erkennen dat geen zekerheid bestaat omtrent de aard van de inkomsten, geeft de verwerende partij toe dat zij geen vaststaande feiten heeft vastgesteld. Niettemin verbindt zij aan deze onzekerheid een definitief en uiterst ingrijpend gevolg, namelijk de weigering van het recht op gezinshereniging. Een dergelijke redenering is strijdig met de kernvereisten van de materiële motiveringsplicht, die veronderstelt dat een beslissing steunt op vaststaande en objectief verifieerbare elementen, en niet op vermoedens, hypotheses of slechts potentiële mogelijkheden.

De motivering is bovendien intern tegenstrijdig. Enerzijds erkent de administratie dat zij geen uitsluitel kan geven over de samenstelling van het inkomen, anderzijds concludeert zij zonder verdere analyse dat niet voldaan is aan de bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 40ter Vreemdelingenwet. Deze sprong in de redenering wordt op geen enkele wijze verantwoord. Er wordt niet onderzocht of de vermeende IGO, indien deze al zou bestaan, al dan niet stabiel, regelmatig en toereikend is, noch wordt nagegaan of aanvullende inkomsten aanwezig zijn. Hierdoor wordt de motivering gereduceerd tot een louter formalisme, losgekoppeld van de concrete realiteit van het dossier.

11.-

In casu bepaalt artikel 40ter Vw. echter dat de referentiepersoon dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, dewelke minstens gelijk zijn aan 120 % van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Zodra het inkomen lager ligt dan het in voormeld artikel 40ter Vw. vermelde referentiebedrag, dient verwerende partij in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid Vw. over te gaan tot een behoefteanalyse.

Deze gebrekkige motivering vloeit rechtstreeks voort uit een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit beginsel verplicht de administratie om, alvorens een beslissing te nemen, alle relevante gegevens te verzamelen en te analyseren, en in geval van twijfel bijkomend onderzoek te verrichten. In dit dossier heeft de verwerende partij nagelaten om zelfs de meest elementaire onderzoeksstappen te ondernemen.

Zij heeft geen bijkomende bewijsstukken opgevraagd, geen verduidelijking gevraagd aan de referentiepersoon en geen verificatie uitgevoerd bij de bevoegde sociale instanties. Nochtans beschikt de administratie over ruime onderzoeksbevoegdheden en is zij bij uitstek geplaatst om dergelijke verificaties uit te voeren. Door deze onderzoeksverplichting naast zich neer te leggen, heeft zij gehandeld in strijd met de vereiste zorgvuldigheid en heeft zij verzoeker de gevolgen laten dragen van haar eigen nalatigheid.

12.-

Daarnaast getuigt de beslissing van een foutieve toepassing van artikel 40ter Vreemdelingenwet. Deze bepaling vereist dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, maar voorziet geenszins in een automatische uitsluiting van inkomsten die geheel of gedeeltelijk voortvloeien uit sociale zekerheid. De wetgever heeft bewust gekozen voor een functionele benadering van bestaansmiddelen, waarbij niet de oorsprong, maar de daadwerkelijke beschikbaarheid, stabiliteit en toereikendheid van de middelen centraal staat. Door de loutere mogelijkheid van IGO-ontvangst gelijk te stellen met het ontbreken van voldoende bestaansmiddelen, hanteert de verwerende partij een te formalistische interpretatie van artikel 40ter, die geen steun vindt in de tekst noch in de ratio legis van de bepaling.

13.-

Bovendien miskent deze benadering het proportionaliteitsbeginsel, dat vereist dat elke beperking van een fundamenteel recht, zoals het recht op gezinshereniging, het resultaat moet zijn van een individuele en evenwichtige beoordeling. De administratie heeft nagelaten om na te gaan of het vermeende inkomensniveau daadwerkelijk een risico zou inhouden op tenlasteneming van de overheid. Zij heeft evenmin onderzocht of de concrete levensomstandigheden van verzoeker en zijn moeder maken dat de gezinshereniging in de praktijk financieel haalbaar is. Door deze beoordeling te vervangen door een abstracte logica, handelt zij in strijd met de wetgeving.

Ten slotte heeft de verwerende partij artikel 42, §1, tweede lid Vreemdelingenwet op manifeste wijze ontweken. Deze bepaling vormt een essentiële waarborg tegen automatische en onevenredige weigeringen en verplicht de administratie om, wanneer twijfel bestaat over de bestaansmiddelen, een behoefteanalyse uit te voeren. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat dergelijke twijfel aanwezig was, aangezien de administratie zelf erkent dat zij niet kan uitsluiten dat het inkomen (gedeeltelijk) uit IGO bestaat.

Net in die situatie schrijft de wet voor dat een concrete analyse moet worden gemaakt van de behoeften van het gezin, de kosten van levensonderhoud en de daadwerkelijke financiële draagkracht van de referentiepersoon. Door deze analyse volledig achterwege te laten, heeft de administratie de wettelijke procedurele waarborgen uitgehold en artikel 42, §1 Vreemdelingenwet genegeerd. Ook rechtspraak van de RvV bepaalt dat het aan verwerende partij toekomt om bijkomende informatie op te vragen bij verzoeker over de samenstelling van het pensioen van de referentiepersoon. (RVV 244.908, 26.11.2020)

Dat dit middel ernstig en gegrond is."

2.1.2. Beoordeling

2.1.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat uitdrukkelijk wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel. De verweerder geeft meer bepaald aan dat toepassing wordt gemaakt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat op basis van de voorgelegde documenten er niet toe kan worden besloten dat de bestaansmiddelenvoorwaarde in hoofdte van de Belg is voldaan, de Belg ontvangt een bedrag van de pensioendienst, maar er werd geen brief of document voorgelegd waaruit de samenstelling van het pensioen kan blijken, er kan niet worden uitgesloten dat het geheel of gedeeltelijk bestaat uit inkomensgarantie voor ouderen (hierna: IGO) en IGO kan niet mee in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Verder motiveert de gemachtigde dat de behoefteanalyse overbodig is, er is immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn maar dat het niet duidelijk is wat de samenstelling van het pensioen is waar de referent over beschikt en het daarom niet in aanmerking kan worden genomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 40ter en 42, § 1 van de Vreemdelingenwet.

2.1.2.3. In deze zaak wordt niet betwist dat verzoeker op 16 juli 2025 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als descendent van zijn moeder, die de Belgische nationaliteit heeft. Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier en verzoeker houdt in zijn verzoekschrift ook niet voor, dat zijn moeder gebruik zou hebben gemaakt van haar recht op vrij verkeer. De moeder van verzoeker is een zogenaamde statische Belg. Op 5 januari 2026 nam de gemachtigde van de bevoegde minister inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing.

De Raad leest in de bestreden beslissing:

“Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 40ter, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.”

Artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat de voorwaarden voor gezinshereniging betreft (B.S. 8 augustus 2025) luidt als volgt:

“§ 1. Vanaf haar inwerkingtreding is deze wet van toepassing op alle bij haar bepalingen bedoelde toestanden.

§ 2. In afwijking van paragraaf 1, zijn de bepalingen van deze wet niet van toepassing op aanvragen tot verlenging van een verblijfstitel of een verblijfskaart die reeds voor de inwerkingtreding van deze wet werd afgeleverd op grond van de artikelen 10, 10bis, 40bis, 40ter, 57/34 of 57/34/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

§ 3. In afwijking van paragraaf 1, zijn de bepalingen van deze wet niet van toepassing op aanvragen tot toelating of machtiging tot verblijf ingediend op grond van de artikelen 10, 10bis, 40bis, 40ter of 57/34, van de voornoemde wet van 15 december 1980 door een familielid van een Belg dan wel door een familielid van een vreemdeling die voor de inwerkingtreding van deze wet reeds werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, voor zover de aanvraag werd ingediend voor de datum van inwerkingtreding van deze wet dan wel binnen de twee jaar na de datum van inwerkingtreding ervan. Er wordt gedurende twee jaar na inwerkingtreding van deze wet op dezelfde manier afgeweken van paragraaf 1 voor wat betreft aanvragen tot verlenging van een verblijfstitel of een verblijfskaart afgeleverd overeenkomstig dit

lid mits de aanvraag tot verlenging werd ingediend binnen de twee jaar na de datum van inwerkingtreding van deze wet.

In afwijking van het eerste lid, wordt het verblijf van de familieleden van een begunstigde van de subsidiaire beschermingsstatus die overeenkomstig het eerste lid werden toegelaten tot een verblijf in het Rijk op basis van het oude artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, van de voornoemde wet van 15 december 1980, na de in dat lid bedoelde termijn van twee jaar niet beëindigd vanwege het feit dat de gezinsbanden niet reeds bestonden voordat de vreemdeling die vervoegd werd in het Rijk aankwam.

In afwijking van het eerste lid, wordt het verblijf van de familieleden van een begunstigde van de tijdelijke beschermingsstatus die overeenkomstig het eerste lid werden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op basis van het oude artikel 10bis, § 2, van de voornoemde wet van 15 december 1980, na de in dat lid bedoelde termijn van twee jaar niet beëindigd vanwege het feit dat de gezinsbanden niet reeds bestonden voordat de vreemdeling die vervoegd werd in het Rijk aankwam.

De in het eerste lid bedoelde termijn van twee jaar vangt aan op de datum van inwerkingtreding van deze wet."

Verzoekers aanvraag voor een verblijfskaart in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie, als descendent van zijn moeder, die de Belgische nationaliteit heeft, dateert van 16 juli 2025. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidde op het moment van verzoekers aanvraag, dit is 16 juli 2025 als volgt:

"§ 1. (...)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° (...);

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd;

3° (...).

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem begeleiden of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van boek III, titel VIII, hoofdstuk II, afdeling 2, van het oud Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet;

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

(...)"

2.1.2.4. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat op basis van de voorgelegde documenten er niet kan besloten worden dat de bestaansmiddelenvoorwaarde in hoofde van de Belg is voldaan, er blijkt dat de Belg een bedrag van de pensioendienst ontvangt maar er werd geen brief of document voorgelegd waaruit de samenstelling van het pensioen kan blijken.

Verzoeker voert aan dat de weigeringsbeslissing uitsluitend steunt op de stelling dat niet kan worden uitgesloten dat het pensioen van de Belgische referentiepersoon geheel of gedeeltelijk bestaat uit IGO.

Verzoeker brengt hier tegenin dat de verweerder door expliciet te erkennen dat er geen zekerheid bestaat over de aard van de inkomsten eigenlijk toegeeft dat zij geen vaststaande feiten heeft vastgesteld. Verzoeker acht dit strijdig met de kernvereisten van de materiële motiveringsplicht die veronderstelt dat een beslissing steunt op vaststaande en objectief verifieerbare elementen en niet op vermoedens, hypothesen of slechts potentiële mogelijkheden.

Overeenkomstig artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet komt het verzoeker als descendent van een Belgische referentiepersoon, die geen gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer toe om aan te tonen dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De bewijslast rust op de aanvrager. Het kwam verzoeker toe om aan te tonen dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Raad wijst erop dat het verzoeker steeds vrijstaat om een nieuwe aanvraag in functie van dezelfde Belgische referentiepersoon in te dienen en ditmaal te verduidelijken hoe het pensioen van de referentiepersoon is opgebouwd.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, kan de Raad niet volgen dat de motivering intern tegenstrijdig zou zijn. Nu de bewijslast op de aanvrager rust, is het niet tegenstrijdig om vast te stellen dat wanneer geen uitsluitel over de samenstelling van het inkomen wordt gegeven er niet werd aangetoond dat de bestaansmiddelenvereiste werd vervuld.

Verzoeker betoogt dat niet wordt onderzocht of de vermeende inkomsten uit IGO al dan niet stabiel, regelmatig en toereikend zijn. Verzoeker kan hierin niet worden gevolgd, verzoeker gaat voorbij aan de volgende motieven uit de bestreden beslissing:

“Immers, IGO kan niet mee in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. De IGO is een vorm van financiële hulp die wordt toegekend aan ouderen die niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken om hen het minimuminkomen te waarborgen. Het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat de met artikel 3, 2°, van de wet van 27 januari 2017 “tot wijziging van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen” opgelegde verblijfsvoorwaarde voor het verkrijgen van de IGO een aanzienlijke vermindering vormde van het niveau van “bescherming inzake maatschappelijke dienstverlening”. Het Grondwettelijk Hof heeft bovendien uitdrukkelijk gewezen op “het niet-contributieve karakter van het stelsel van de IGO, dat uitsluitend met belastinggeld wordt gefinancierd” (GwH 23 januari 2019, nr. 2019/006, overwegingen B.2.2, B.8 en B.9.6). De IGO is derhalve te kwalificeren als een vorm van maatschappelijke dienstverlening. Dergelijke dienstverlening, die, zoals supra vastgesteld, een systeem van aanvullende bijstand vormt, geldt als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. Het aldus verworven inkomen vermag derhalve niet in rekening worden gebracht als een bestaansmiddel en dit op grond van artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet (arrest 249.459 dd. 12 januari 2021 van de RvS; arrest 249.263 dd. 16 dec 2020; arrest 249.264 dd. 16 dec 2020 van de RvS).” Verzoeker verliest uit het oog dat de IGO hoe dan ook niet in aanmerking wordt genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen zodat de vraag of deze inkomsten stabiel, regelmatig en toereikend zijn zich hoe dan ook niet stelt.

Verzoeker meent dat verweerder ten onrechte niet is overgegaan tot het maken van een behoefteanalyse in de zin van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidde op het moment van verzoekers aanvraag, dit is 16 juli 2025 als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Wat betreft de behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, deze is hier overbodig. Immers er is niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Er is enkel vastgesteld dat het niet duidelijk is wat de samenstelling is van het pensioen waar de referent over beschikt en het daarom niet in aanmerking kan worden genomen.”

Verzoeker meent dat deze motivering gebrekkig is en deze gebrekkige motivering voortvloeit uit een miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker verwijt verweerder geen bijkomende stukken te

hebben opgevraagd, geen verduidelijkingen te hebben gevraagd en geen verificatie te hebben uitgevoerd bij de bevoegde sociale instanties.

Overeenkomstig artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet komt het verzoeker als descendent van een Belgische referentiepersoon, die geen gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer toe om aan te tonen dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De bewijslast rust op de aanvrager. Het komt verzoeker toe om zich te bekwamen in de procedures die hij instelt. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid, geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoeker aldus evenzeer toe om zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het stofferen van zijn aanvraag. Hij diende dus zelf het nodige te doen om voldoende bewijskrachtige documenten voor te leggen betreffende de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

Verzoeker meent dat verweerder artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door de IGO niet in aanmerking te willen nemen als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde motiveert in de bestreden beslissing als volgt:

“Immers, IGO kan niet mee in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. De IGO is een vorm van financiële hulp die wordt toegekend aan ouderen die niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken om hen het minimuminkomen te waarborgen. Het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat de met artikel 3, 2°, van de wet van 27 januari 2017 “tot wijziging van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen” opgelegde verblijfsvoorwaarde voor het verkrijgen van de IGO een aanzienlijke vermindering vormde van het niveau van “bescherming inzake maatschappelijke dienstverlening”. Het Grondwettelijk Hof heeft bovendien uitdrukkelijk gewezen op “het niet-contributieve karakter van het stelsel van de IGO, dat uitsluitend met belastinggeld wordt gefinancierd” (GwH 23 januari 2019, nr. 2019/006, overwegingen B.2.2, B.8 en B.9.6). De IGO is derhalve te kwalificeren als een vorm van maatschappelijke dienstverlening. Dergelijke dienstverlening, die, zoals supra vastgesteld, een systeem van aanvullende bijstand vormt, geldt als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. Het aldus verworven inkomen vermag derhalve niet in rekening worden gebracht als een bestaansmiddel en dit op grond van artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet (arrest 249.459 dd. 12 januari 2021 van de RvS; arrest 249.263 dd. 16 dec 2020; arrest 249.264 dd. 16 dec 2020 van de RvS).”

Deze motivering ligt in lijn met de meest recente rechtspraak van de Raad van State.

Wat de IGO betreft, stelde de Raad van State in Verenigde Kamers reeds duidelijk dat deze behoort tot de aanvullende bijstandsstelsels en geldt als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. Het betreft immers een minimuminkomen dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Het betreft in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers. De Raad van State wees er op dat ook het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat de IGO, *“in tegenstelling tot het regime van de pensioenen, [...] een residuair stelsel [is], dat een minimuminkomen waarborgt indien de bestaansmiddelen van de betrokkene onvoldoende blijken te zijn”* en heeft opgemerkt dat bij de berekening van het bedrag van de IGO rekening wordt gehouden met *“alle bestaansmiddelen en pensioenen, van welke aard of oorsprong ook, waarover de betrokkene of de echtgenoot of de wettelijk pensioenen, van welke aard of oorsprong ook, waarover de betrokkene of de echtgenoot of de wettelijk samenwonende waarmee hij dezelfde hoofdverblijfplaats deelt, beschikken, behalve de door de Koning bepaalde uitzonderingen”*. Nog merkte de Raad van State op dat in hetzelfde arrest het Grondwettelijk Hof uitdrukkelijk heeft gewezen op *“het niet-contributieve karakter van het stelsel van de IGO, dat uitsluitend met belastinggeld wordt gefinancierd”* (GwH 23 januari 2019, nr. 2019/006, overwegingen B.2.2, B.8 en B.9.6) (RvS 16 februari 2021, nr. 249.844).

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde in strijd met artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet heeft gemotiveerd: *“Wat betreft de behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, deze is hier overbodig. Immers er is niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Er is enkel vastgesteld dat het niet duidelijk is wat de samenstelling is van het pensioen waar de referent over beschikt en het daarom niet in aanmerking kan worden genomen.”*

Waar verzoeker nog verwijst naar 's Raads arrest met nummer 244 908 van 26 november 2020 wordt erop gewezen dat dit arrest geen precedentenwerking heeft zodat met de loutere verwijzing ernaar geen onwettigheid wordt aangetoond. Bovendien is er rechtspraak van de Raad van State van latere datum in andere zin dan voornoemd arrest van de Raad (cf. RvS 16 februari 2021, nr. 249.844).

2.1.2.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 40ter en 42, § 1 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“- *Theoretische beschouwing:*

13.-

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

“Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Daarnaast bepaalt artikel 7 van het EU-Handvest:

“De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

- *Concrete toepassing:*

14.-

De bestreden beslissing vormt een ernstige en disproportionele inmenging in het door artikel 8 EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoeker. Verzoeker verblijft reeds meer dan twintig jaar onafgebroken in België en heeft gedurende deze uitzonderlijk lange periode het centrum van zijn persoonlijke, familiale en sociale leven volledig in België uitgebouwd. Zijn aanwezigheid in België is geen tijdelijk of precair gegeven, maar het resultaat van een duurzame levenskeuze, gekenmerkt door diepe sociale wortels en langdurige familiale relaties.

Verzoeker is de vader van drie meerderjarige kinderen, allen in België geboren en hier verblijvend. Deze kinderen zijn volledig geïntegreerd in de Belgische samenleving en hebben nooit elders een sociaal of familiaal leven ontwikkeld. De relatie tussen verzoeker en zijn kinderen wordt gekenmerkt door nauwe, daadwerkelijke en duurzame affectieve banden. Ook tussen ouders en meerderjarige kinderen is er sprake van een beschermd gezinsleven wanneer er bijzondere afhankelijkheids- en samenlevingsbanden bestaan. De administratie heeft nagelaten om deze realiteit te onderzoeken en heeft zich beperkt tot een abstracte beoordeling die volledig losstaat van de concrete gezinsdynamiek.

Daarnaast geniet verzoeker bescherming van zijn privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, dat een ruim begrip omvat en betrekking heeft op het geheel van iemands sociale identiteit, relaties en integratie in de samenleving. Na meer dan twintig jaar verblijf is het evident dat verzoeker een netwerk van sociale, culturele en maatschappelijke banden heeft opgebouwd dat onlosmakelijk verbonden is met België. Een weigering van gezinshereniging tast deze levenssfeer op fundamentele wijze aan.

De bestreden beslissing bevat echter geen enkele daadwerkelijke belangenafweging waarin het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezins- en privéleven wordt afgewogen tegen het vermeende belang van de staat. Er wordt niet nagegaan of de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving, noch of zij proportioneel is in het licht van de nagestreefde doelstelling.

Dit gebrek aan een proportionaliteitsanalyse is des te problematischer aangezien het Europees recht, via artikel 7 van het EU-Handvest, een verhoogde bescherming biedt aan het gezinsleven en de eenheid van het gezin. Door deze bepalingen niet concreet toe te passen, handelt de verwerende partij in strijd met haar verdragsrechtelijke verplichtingen.

Dat dit middel ernstig en gegrond is."

2.2.2. Beoordeling

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Uitgangspunt daarbij is dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (cf. EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) oordeelt zo dat *"de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden"* (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). De afhankelijkheidsrelatie moet dus de gebruikelijke banden, die tussen familieleden bestaan, overstijgen.

Verzoeker verwijst naar het gezinsleven met zijn drie meerderjarige kinderen, allen in België geboren en hier verblijvend. Verzoeker licht toe dat zijn kinderen volledig geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en nooit elders een sociaal of familiaal leven hebben ontwikkeld. Verzoeker stelt dat de relatie tussen hemzelf en zijn kinderen wordt gekenmerkt door nauwe, daadwerkelijke en duurzame affectieve banden. Verzoeker betoogt dat de administratie heeft nagelaten om deze realiteit te onderzoeken en zich heeft beperkt tot een abstracte beoordeling die volledig losstaat van de concrete gezinsdynamiek.

Verzoeker verwijst ook naar zijn privéleven en hij benadrukt dat hij al meer dan 20 jaar onafgebroken in België verblijft en hij gedurende deze uitzonderlijk lange periode het centrum van zijn persoonlijke, familiale en sociale leven volledig in België heeft uitgebouwd.

In deze zaak wordt niet betwist dat verzoeker op 16 juli 2025 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als descendent van zijn moeder, die de Belgische nationaliteit heeft. Op 5 januari 2026 nam de gemachtigde van de bevoegde minister inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing.

Verweerder was er gelet op het voorgaande dan ook niet toe gehouden om te motiveren over andere familieleden (zoals de drie meerderjarige kinderen) van verzoeker die in België verblijven. In dit verband wordt er tevens op gewezen dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel.

Met de bestreden beslissing wordt aan verzoeker het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op dat, ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat in dit geval aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds heeft voorzien in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De wetgever heeft namelijk bepaald dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden zijn voldaan, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 niet als

een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (cf. de consideransen B.64.7 iuncto B.65, en B.52.3: “B.64.8. Volgens een vaststaand beginsel van internationaal recht zijn Staten bevoegd om de toegang van vreemdelingen tot hun grondgebied te regelen. Zoals uiteengezet in B.6.6, erkent artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht van een vreemdeling om in een bepaald land te verblijven en houdt het niet de verplichting in voor de verdragspartijen om rekening te houden met de keuze van een echtpaar om in een welbepaald land te wonen. De bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en streeft een legitieme doelstelling na. Om de redenen uiteengezet onder B.52, kan de bestreden maatregel daarmee niet als onevenredig worden beschouwd.”). Bijgevolg staat het opleggen aan het bestuur om een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM te doen, in dit kader gelijk aan het onderzoek naar het al dan niet voldaan zijn aan de wettelijk voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. De Raad van State vernietigde middels het voormelde arrest zodoende een arrest van de Raad, omdat de Raad artikel 40ter van de Vreemdelingenwet had geschonden en de draagwijdte van artikel 8 van het EVRM had miskend door aan de gemachtigde een belangenafweging op te leggen in het kader van een aanvraag gezinshereniging, terwijl de wetgever die belangenafweging al heeft gedaan, waardoor de vreemdeling werd vrijgesteld van het vervullen van de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat niet aannemelijk is gemaakt dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke, onjuiste of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat niet is voldaan aan de bestaansmiddelenvoorwaarde, zoals bepaald in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. In deze omstandigheden diende het bestuur niet tot een verdere belangenafweging over te gaan, laat staan dat hieromtrent uitdrukkelijk diende te worden gemotiveerd.

Verzoeker lijkt er in zijn betoog aan voorbij te gaan dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt. De huidige bestreden beslissing legt geen terugkeerverplichting op en houdt enkel de weigering in van het gekwalificeerde en wettelijk strikt omkaderde verblijfsrecht als descendent van een Belgische onderdaan zoals dit door verzoeker werd aangevraagd. Indien verzoeker meent dat hij buiten de in dit kader toepasselijke verblijfsreglementering en op grond van artikel 8 van het EVRM een verblijfsrecht dient te verkrijgen in België, dan houdt zijn kritiek geen verband met de wettigheid van de bestreden beslissing. Verzoeker dient eerst een andersoortig(e) verblijfsrecht of -machtiging aan te vragen en bij een eventuele weigeringsbeslissing die daarop zou volgen, kan verzoeker de grieven laten gelden die hij ontleent aan artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C-400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

Het derde middel wordt als volgt onderbouwd:

“15.-

De bestreden beslissing miskent op manifeste wijze het vertrouwensbeginsel, een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat vereist dat de overheid het gerechtvaardigd vertrouwen eerbiedigt dat zij bij een burger heeft gewekt door haar gedrag, haar handelwijze of haar stilzwijgende houding. Dit beginsel vormt een essentiële waarborg tegen willekeurige en onvoorspelbare overheidsbeslissingen, in het bijzonder in materies waarin individuen hun levenskeuzes afstemmen op de houding van de overheid.

16.-

In casu verblijft verzoeker reeds meer dan twintig jaar onafgebroken in België. Gedurende deze uitzonderlijk lange periode heeft de Belgische overheid zijn aanwezigheid geduld en heeft zij nagelaten om structurele maatregelen te nemen die zijn verblijf of zijn gezinsleven in vraag zouden stellen. Integendeel, door deze langdurige tolerantie heeft de overheid bij verzoeker het legitieme vertrouwen gewekt dat zijn feitelijke aanwezigheid, zijn familiale integratie en zijn maatschappelijke verankering in België op termijn zouden

worden erkend en beschermd binnen het wettelijk kader. Verzoeker heeft op basis van deze objectieve gedragingen van de overheid zijn volledige privé- en gezinsleven in België opgebouwd, waaronder de opvoeding van zijn kinderen, die allen in België zijn geboren en opgegroeid.

Het vertrouwensbeginsel vereist niet noodzakelijk een expliciete of formele toezegging van de overheid. Ook een consistente administratieve praktijk, een langdurige gedooghouding of het uitblijven van maatregelen kan volstaan om bij een burger gerechtvaardigde verwachtingen te creëren. In dit dossier is het onmiskenbaar dat de overheid, door verzoeker gedurende decennia toe te laten zijn gezinsleven in België uit te bouwen zonder ingrijpen, een situatie heeft gecreëerd waarin verzoeker er redelijkerwijze van mocht uitgaan dat deze familiale realiteit ernstig zou worden genomen bij de beoordeling van latere verblijfsaanvragen, in het bijzonder een aanvraag tot gezinshereniging met een Belgische ouder.

De bestreden beslissing doorbreekt dit gerechtvaardigd vertrouwen op abrupte en onvoorspelbare wijze. Zij weigert de aanvraag op basis van een louter hypothetische veronderstelling omtrent de inkomenssituatie van de Belgische referentiepersoon, zonder rekening te houden met de door de overheid zelf mee gecreëerde feitelijke situatie. Deze breuk is des te problematischer omdat zij niet wordt gerechtvaardigd door enige wijziging in de feiten, noch door dwingende redenen van algemeen belang. De beslissing getuigt aldus van een gebrek aan continuïteit en coherentie in het administratief handelen, wat haaks staat op de vereisten van het vertrouwensbeginsel.

Daarnaast schendt de bestreden beslissing het rechtszekerheidsbeginsel, dat vereist dat rechtsregels en hun toepassing voldoende duidelijk, voorspelbaar en consistent zijn, zodat burgers hun gedrag daarop kunnen afstemmen. In het vreemdelingenrecht is dit beginsel van bijzonder belang, aangezien verblijfsrechtelijke beslissingen diep ingrijpen in het privé- en gezinsleven van de betrokkenen en vaak onomkeerbare gevolgen hebben.

17.-

In casu is de toepassing van artikel 40ter Vreemdelingenwet volstrekt onvoorspelbaar. De administratie weigert de aanvraag niet omdat vaststaat dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, maar omdat "niet kan worden uitgesloten" dat het inkomen (gedeeltelijk) uit IGO zou bestaan. Deze redenering creëert een situatie van structurele rechtsonzekerheid: verzoeker kan onmogelijk voorzien aan welke concrete voorwaarden hij zou moeten voldoen om zijn aanvraag ontvankelijk te maken, aangezien zelfs de afwezigheid van zekerheid reeds aanleiding geeft tot een weigering. De wet voorziet nochtans expliciet in een correctiemechanisme, met name de behoefteanalyse van artikel 42, §1 Vreemdelingenwet, om net in dergelijke twijfelgevallen rechtszekerheid te bieden. Door dit mechanisme niet toe te passen, ondermijnt de administratie de voorspelbaarheid en de interne redenering van het wettelijk kader.

Bovendien wordt het rechtszekerheidsbeginsel geschonden doordat de administratie geen duidelijke en consistente interpretatie hanteert van het begrip "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen". Door een louter hypothetische IGO-ontvangst gelijk te stellen met het ontbreken van voldoende middelen, zonder individuele beoordeling, wordt de draagwijdte van artikel 40ter Vreemdelingenwet onduidelijk. Deze onduidelijkheid staat haaks op het fundamentele vereiste dat de burger moet kunnen begrijpen en voorspellen hoe de wet in zijn concrete situatie zal worden toegepast.

Dat dit middel ernstig en gegrond is."

2.3.2. Beoordeling

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen).

Verzoeker werpt op dat het vertrouwensbeginsel werd geschonden omdat hij reeds meer dan twintig jaar onafgebroken in België verblijft, hij benadrukt dat gedurende deze uitzonderlijk lange periode de Belgische overheid zijn aanwezigheid heeft geduld, verzoeker houdt voor dat de overheid het legitieme vertrouwen heeft gewekt dat zijn feitelijke aanwezigheid, zijn familiale integratie en zijn maatschappelijke verankering in België op termijn zouden worden erkend en beschermd binnen het wettelijk kader.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat aan de voorwaarden voor een schending van het vertrouwensbeginsel werd voldaan. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er sprake is van een bestuurlijke vergissing en dat hem door die vergissing een voordeel zou zijn verleend. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat niet wordt aangetoond dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van de bestreden beslissing een onjuiste toepassing heeft gemaakt van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat verzoeker een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

Verzoeker betoogt dat de toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet volstrekt onvoorspelbaar is. Verzoeker stelt vast dat zijn aanvraag wordt geweigerd niet omdat vaststaat dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn maar wel omdat niet kan worden uitgesloten dat het inkomen gedeeltelijk uit IGO zou bestaan. Volgens verzoeker is het onmogelijk om te voorzien aan welke concrete voorwaarden hij zou moeten voldoen om zijn aanvraag “ontvankelijk” te maken.

Het weze herhaald dat overeenkomstig artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet het verzoeker als descendent van een Belgische referentiepersoon, die geen gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer toekomt om aan te tonen dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De bewijslast rust op de aanvrager. Het kwam verzoeker toe om aan te tonen dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Raad wijst erop dat het verzoeker steeds vrijstaat om een nieuwe aanvraag in functie van dezelfde Belgische referentiepersoon in te dienen en ditmaal te verduidelijken hoe het pensioen van de referentiepersoon is opgebouwd.

Waar verzoeker erover valt dat de gemachtigde niet is overgegaan tot het maken van een behoefteanalyse, kan worden verwezen naar wat hoger onder punt 2.1.2.5. werd uiteengezet.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van het beginsel van non-discriminatie.

Het vierde middel wordt als volgt onderbouwd:

“18.-

De bestreden beslissing schendt in de eerste plaats het redelijkheidsbeginsel, dat vereist dat administratieve beslissingen niet enkel wettig, maar ook redelijk moeten zijn in het licht van alle relevante omstandigheden van het dossier. Dit beginsel houdt in dat er een evenwichtige verhouding moet bestaan tussen het nagestreefde doel en de gevolgen van de beslissing voor de betrokkene. Een beslissing is kennelijk onredelijk wanneer zij, gelet op de concrete feiten, onevenredig zwaar uitvalt of berust op een motivering die geen rekening houdt met de menselijke en maatschappelijke realiteit.

19.-

In casu heeft de verwerende partij nagelaten om rekening te houden met de uitzonderlijke omstandigheden van het dossier. Verzoeker verblijft reeds meer dan twintig jaar in België en heeft hier zijn volledige privé- en gezinsleven opgebouwd. De weigering van gezinshereniging met zijn Belgische moeder heeft ingrijpende gevolgen voor zijn familiale stabiliteit en emotioneel welzijn, terwijl deze weigering uitsluitend berust op een theoretische mogelijkheid omtrent de herkomst van de bestaansmiddelen. De administratie heeft geen enkel concreet risico op tenlasteneming aangetoond en heeft evenmin onderzocht of minder ingrijpende maatregelen mogelijk waren. Een dergelijke beslissing ondermijnt elke redelijke proportionaliteit.

20.-

Voorts schendt de bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel, dat vereist dat gelijke gevallen gelijk worden behandeld en ongelijke gevallen slechts verschillend mogen worden behandeld indien hiervoor een

objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel behoren tot de fundamentele beginselen van het Belgisch publiekrecht en zijn onder meer verankerd in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Deze beginselen vereisen dat gelijke situaties gelijk worden behandeld en dat een verschil in behandeling slechts toelaatbaar is indien het berust op een objectief criterium en redelijk verantwoord is.

In het migratierecht impliceert dit dat vergelijkbare aanvragen tot gezinshereniging op een consistente en coherente wijze moeten worden beoordeeld, en dat afwijkingen van de gebruikelijke administratieve praktijk specifiek en afdoende moeten worden gemotiveerd. In de praktijk leidt de door de administratie gehanteerde interpretatie ertoe dat aanvragers wier Belgische referentiepersoon beschikt over een pensioen zonder sociale component automatisch gunstiger worden behandeld dan aanvragers wier referentiepersoon (mogelijk) een IGO ontvangt. Deze differentiatie is niet gebaseerd op de werkelijke financiële draagkracht, maar op de aard van de inkomensbron, wat geen relevant criterium vormt in het licht van het doel van artikel 40ter Vreemdelingenwet.

Het beginsel van non-discriminatie wordt bovendien geschonden doordat deze praktijk een indirect discriminerend effect heeft ten aanzien van sociaal kwetsbare groepen, met name ouderen met een laag inkomen. Personen met een bescheiden sociaal-economische achtergrond worden hierdoor structureel benadeeld bij de uitoefening van het recht op gezinshereniging, zonder dat deze benadeling wordt gerechtvaardigd door een dwingende reden van algemeen belang. Het loutere streven om potentiële kosten voor de sociale zekerheid te beperken volstaat niet om een dergelijk onderscheid te rechtvaardigen, zeker niet wanneer geen individuele risicoanalyse wordt uitgevoerd.

21.-

Ten slotte miskent de administratie het fundamentele evenredigheidsbeginsel dat vervat ligt in zowel het nationaal bestuursrecht als het Unierecht. Door zonder individuele beoordeling en zonder behoefteanalyse te besluiten tot een weigering, wordt geen recht gedaan aan de concrete situatie van verzoeker. De beslissing getuigt van een abstracte toepassing van de wet, die losstaat van de menselijke realiteit en die het evenwicht verstoort tussen het algemeen belang en de fundamentele rechten van verzoeker.

Dat dit middel ernstig en gegrond is.”

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. Verzoeker voert de schending aan van het redelijkheidsbeginsel omdat geen rekening werd gehouden met de uitzonderlijke omstandigheden van het dossier, hij voert aan dat hij al meer dan twintig jaar in België verblijft en hij hier zijn volledige privé- en gezinsleven heeft opgebouwd. Verzoeker betoogt dat de administratie geen enkel concreet risico op tenlasteneming heeft aangetoond en evenmin heeft onderzocht of er minder ingrijpende maatregelen mogelijk waren.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 15 januari 2020, nr. 246.623; RvS 14 september 2017, nr. 239.067). Het redelijkheidsbeginsel kan echter maar geschonden heten in de wanverhouding tussen, eensdeels, de inhoud en de draagwijdte van de genomen beslissing en, anderdeels, de motieven waarop ze werkelijk steunt – waarbij die motieven ter beoordeling van het middel noodzakelijk geacht moeten worden feitelijk juiste en in rechte aanvaardbare motieven te zijn, zo niet zou immers niet de aangevoerde onredelijkheid, maar wel het gebrek aan materiële draagkracht ter discussie moeten staan (RvS 6 mei 2021, nr. 250.523; RvS 20 maart 2017, nr. 237.715).

In deze zaak wordt niet betwist dat verzoeker op 16 juli 2025 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als descendent van zijn moeder, die de Belgische nationaliteit heeft. Op 5 januari 2026 nam de gemachtigde van de bevoegde minister inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat op basis van de voorgelegde documenten er niet kan besloten worden dat de bestaansmiddelenvoorwaarde in hoofde van de Belg is voldaan, er blijkt dat de Belg een bedrag van de pensioendienst ontvangt maar er geen brief of document werd voorgelegd waaruit de samenstelling van het pensioen kan blijken. Met de bestreden beslissing wordt aan verzoeker het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet geweigerd omdat de bestaansmiddelenvereiste niet werd vervuld. Er blijkt niet dat verweerder er in dat geval toe gehouden is om tot een verdere belangenafweging over te gaan.

Het staat verzoeker steeds vrij om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen en alle elementen die zijn zaak kenmerken aan het bestuur ter beoordeling voor te leggen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.4.2.2. De Raad wijst erop dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245).

Verzoeker voert aan dat het gelijkheidsbeginsel werd geschonden omdat aanvragers waarvan de Belgische referentiepersoon beschikt over een pensioen zonder sociale component automatisch gunstiger wordt behandeld dan aanvragers waarvan de referentiepersoon een IGO ontvangt. Volgens verzoeker is deze differentiatie niet gebaseerd op de werkelijke financiële draagkracht maar op de aard van de inkomstenbron wat geen relevant criterium vormt in het licht van het doel van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker werpt op dat personen met een bescheiden sociaaleconomische achtergrond hierdoor structureel worden benadeeld bij de uitoefening van het recht op gezinshereniging zonder dat deze benadeling wordt gerechtvaardigd door een dwingende reden van algemeen belang. Verzoeker betoogt dat het louter streven om de potentiële kosten voor de sociale zekerheid te beperken niet volstaat om een dergelijk onderscheid te rechtvaardigen.

Wat de IGO betreft, stelde de Raad van State in Verenigde Kamers ook reeds duidelijk dat deze behoort tot de aanvullende bijstandsstelsels en geldt als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. Het betreft immers een minimuminkomen dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Het betreft in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers. De Raad van State wees er op dat ook het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat de IGO, *“in tegenstelling tot het regime van de pensioenen, [...] een residuair stelsel [is], dat een minimuminkomen waarborgt indien de bestaansmiddelen van de betrokkene onvoldoende blijken te zijn”* en heeft opgemerkt dat bij de berekening van het bedrag van de IGO rekening wordt gehouden met *“alle bestaansmiddelen en pensioenen, van welke aard of oorsprong ook, waarover de betrokkene of de echtgenoot of de wettelijk pensioenen, van welke aard of oorsprong ook, waarover de betrokkene of de echtgenoot of de wettelijk samenwonende waarmee hij dezelfde hoofdverblijfplaats deelt, beschikken, behalve de door de Koning bepaalde uitzonderingen”*. Nog merkte de Raad van State op dat in hetzelfde arrest het Grondwettelijk Hof uitdrukkelijk heeft gewezen op *“het niet-contributieve karakter van het stelsel van de IGO, dat uitsluitend met belastinggeld wordt gefinancierd”* (GwH 23 januari 2019, nr. 2019/006, overwegingen B.2.2, B.8 en B.9.6) (RvS 16 februari 2021, nr. 249.844).

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt gaat het wel degelijk om verschillende situaties, het stelsel van de IGO, heeft in tegenstelling tot de wettelijke pensioenen een niet-contributief karakter dat uitsluitend met belastinggeld wordt gefinancierd. Dit onderscheid berust op een objectief criterium. Verzoeker maakt door middel van zijn betoog niet aannemelijk dat ongelijke gevallen gelijk worden behandeld of dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt in deze omstandigheden niet aangetoond.

2.4.2.3. Verzoeker voert de schending aan van het evenredigheidsbeginsel omdat geen individuele beoordeling en behoefteanalyse werd uitgevoerd. Er kan worden verwezen naar wat hierover hoger onder punt 2.1.2.5. werd uiteengezet.

2.4.2.4. Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU